

Sygn. akt IV KO 90/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **E.M.**

skazanej z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozważeniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 grudnia 2016 r.

kwestii przyjęcia wniosku skarżonej o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lutego 2010 r., sygn. akt II AKa .../09,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w T.

z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II K .../09

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 30 czerwca 2009 r., sygn. akt II K .../09, E. M. uznał za winną przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzył jej karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Wyrok ten, zaskarżony przez obrońcę oskarżonej, został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 18 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 r., IV KK 252/10, oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną przez obrońcę wtedy już skazanej E.M..

Następnie E. M. wielokrotnie podejmowała starania o doprowadzenie do wznowienia postępowania, twierdząc, że została niesłusznie skazana. Ostatnio Sąd Najwyższy wypowiadał się w tym przedmiocie postanowieniami: z dnia 29 lipca 2015 r., IV KO 23/15; z dnia 9 grudnia 2015 r., IV KO 90/15; z dnia 26 kwietnia 2016 r., IV KO 20/16 oraz z dnia 1 czerwca 2016 r., IV KO 40/16, przy czym trzema ostatnimi orzeczeniami na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku sporządzonego przez skazaną wobec jego oczywistej bezzasadności. Kolejny wniosek, określony jako „wniosek o wznowienie postępowania przygotowawczego”, nosi datę 10 października 2016 r. skazana skierowała do Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, a ostatecznie z Prokuratury Okręgowej w T. został przekazany Sądowi Najwyższemu. Następnie skazana już bezpośrednio nadesłała do tego Sądu trzy pisma datowane 8 listopada 2016 r. W pierwszym jednozdaniowo zakomunikowała, że składa „wniosek o wznowienie postępowania przygotowawczego”, w dalszych utrzymuje, że nie popełniła przypisanej jej zbrodni, że została skazana „na potrzeby opinii publicznej” oraz że nie powinna odpowiadać za zabójstwo dziecka, a jedynie za „zacierania śladów”, skoro jej zachowanie polegało na wywiezieniu ciała dziecka z mieszkania, w którym doszło do zbrodni. Skazana podała również dane personalne mężczyzny, który, jej zdaniem, dokonał przypisanego jej czynu, przedstawiła własne kontakty z tym mężczyzną, twierdząc m.in. że dopuścił się przestępstw także na jej szkodę, jak też okoliczności dotyczące prowadzonego w jej sprawie postępowania, podkreślając jego niedostatki oraz swoje dolegliwości natury psychicznej. Skazana przedstawiła też okoliczności, które jej zdaniem powinny zostać wyjaśnione.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania skazanej do usunięcia jego braków formalnych, w tym braku polegającego na złożeniu przez skazaną wniosku o wznowienie postępowania, który nie został sporządzony i podpisany przez obrońcę (art. 545 § 2 k.p.k.). Wymieniony na wstępie przepis nakazuje podjęcie takiej decyzji wtedy, gdy z treści

wniosku nie pochodzącego od podmiotu fachowego, wynika jego oczywista bezzasadność, przy czym w grę może wchodzić odwołanie się autora do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania. Istotnie, kolejny

złożony przez skazaną wniosek jest oczywiście bezzasadny. Powiela treść wniosków złożonych przez nią poprzednio, przy czym, co wskazał już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2016 r., IV KO 20/16, nie zawiera żadnej argumentacji, która w jakikolwiek sposób byłaby powiązana z podstawami wznowienia postępowania. Jeśli przyjąć, że wnioskodawczyni ma na myśli przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., to należy wskazać, że w świetle tego przepisu postępowanie karne podlega wznowieniu nie w razie zgłoszenia jakichkolwiek wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale wtedy, gdy nowe fakty lub dowody wiarygodnie podważają poczynione w sprawie istotne ustalenia faktyczne, to jest, gdy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od orzeczenia, które zostało wydane. Na zaistnienie nowych faktów lub dowodów E. M. nie wskazała; w każdym razie nie należą do nich wymienione w jej piśmie „okoliczności, dla których powinno się przeprowadzić ponowny proces:

1. Zapis z kamery przemysłowej przy W. zarejestrującej mordercę i denatkę.
2. List napisany przeze mnie do Ł. z AŚ.
3. Czapka policjanta znaleziona u mnie w mieszkaniu (...).
4. Przesł. żony Ł. na okol. zasłony, którą wzięła przy przeprowadzce w kwietniu 2005 r., a którą Ł. przywiózł z W. na W.
5. Przesł. Ł. na okol. worka na ziemniaki, który przywiózł na W.
6. Przesł. R. na okol. zostawienia przy przeprowadzce w kwietniu 2005 r. moich bandaży (...).

Odnosząc się do wymienionych okoliczności, należy stwierdzić, że już w postanowieniu z dnia 1 czerwca 2016 r., IV KO 40/16, Sąd Najwyższy zaznaczył, iż fakt istnienia zapisu z monitoringu osiedla był znany sądom orzekającym oraz stronom, przy czym skazana i jej obrońca w toku procesu nie podnosiły, że analiza zapisu tego monitoringu nie była prawidłowa. Okoliczności ujęte w pkt 3-5 skazana

łączy z osobą J. Ł., według skazanej mającego być sprawcą przypisanego jej czynu. Na prawdopodobieństwo tej tezy okoliczności te w żaden sposób jednak nie wskazują. W szczególności nie podważa sprawstwa skazanej fakt napisania przez nią listu do J. Ł., iż powie „co się działo w jego mieszkaniu”, jeśli jej nie pomoże, z kolei znalezienie w jej mieszkaniu czapki policjanta, która miała należeć do J. Ł., jest bez znaczenia dla ustalenia sprawcy popełnionego w innym miejscu zabójstwa małoletniej M. O., podobnie jak fakt znajdowania się określonych przedmiotów – zasłony, worka – w mieszkaniu, w którym zbrodnia została popełniona oraz kto je tam umieścił. Trzeba przy tym wspomnieć, że w toku postępowania wymieniony mężczyzna został przesłuchany w charakterze świadka. Nie wiadomo też, na czym skazana opiera przekonanie, że pozostawienie przez nią w 2005 r. w mieszkaniu J. Ł. bandaży, które nosiła po zabiegu medycznym, świadczy o tym, iż nie ona dokonała przypisanej jej zbrodni.

Odwołując się ponownie do postanowienia z dnia 1 czerwca 2016 r., IV KO 40/16, należy odnotować, że Sąd Najwyższy zwrócił już uwagę, że ubiegając się o wznowienie postępowania, skazana nie nawiązała do postawy, jaka prezentowała w czasie postępowania karnego. W tym względzie wypowiedział się Sąd Okręgowy w T. wskazując, że „obdarzył walorem wiarygodności te wyjaśnienia oskarżonej, w których przyznała, że w dniu 31 marca 2006 r. spotkała M. O., gdy ta wracała ze szkoły, a następnie (po nakłonieniu ją do tego) udała się z nią do mieszkania położonego przy ul. W. 8/120, w którym wcześniej zamieszkiwała i tam pozbawiła ją życia” (s. 34 uzasadnienia). Z kolei Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu wyroku zaznaczył (s. 14), że „poza sporem jest fakt, iż sprawcą zabójstwa M. O. jest oskarżona E. M. Sąd I instancji wykazał tę okoliczność w sposób jednoznaczny i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości. Nie kwestionuje tego faktu również oskarżona i jej obrońca, skoro w apelacji i osobistych pisemnych oświadczeniach oskarżonej nie podniesiono w tym zakresie żadnych zarzutów”. Również treść kasacji każe przyjąć, że w tej skardze obrońca nie kwestionowała sprawstwa skazanej, ale głównie prawidłowość poczynienia ustalenia co do zdolności ponoszenia przez nią odpowiedzialności karnej, w aspekcie stanu jej zdrowia psychicznego.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności, w szczególności fakt złożenia przez skazaną wniosku tożsamego z wnioskami złożonymi i ocenionymi wcześniej, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

kc